

Sygnatura akt: VI K 329/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Hantz-Nowak

Protokolant: prak. Emilia Ziobrowska

w obecności prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda Jowity Maciaszek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15 lipca 2019 roku i 30 października 2019 roku

sprawy **G. N.**, syna P. i D. z domu S., urodzonego
(...)w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 stycznia 2019 roku w P. posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środka odurzającego w postaci konopi innych niż włókniste o wadze netto 55,15 grama, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

I. oskarżonego G. N. uznaje za winnego tego, że w dniu 27 stycznia 2019 roku w P. posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środka odurzającego w postaci konopi innych niż włókniste o wadze netto 51,016 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 852) o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 852) o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania środków odurzających;

V. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 852) o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty nawiązki w wysokości 1000 zł (tysiąc złotych) na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii – (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), nr rachunku bankowego: (...), Bank (...) S.A. z siedzibą w W.;

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 852) o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci suszu konopi innych

niż włókniste (kwiatostany) oraz liści i drobnych łodyżek, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/565/19/N pod pozycją numer 1 (k. 63) zarządzając jego zniszczenie;

VII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci jednej sztuki wagi elektrycznej z napisem (...) model (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/565/19/N pod pozycją numer 2;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223) o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz.U.2013.663) w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2014 roku (Dz.U.2014.861) w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 300 zł oraz opłatę w kwocie 180 zł.

/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2019 roku w P., przy ul. (...) patrol funkcjonariuszy Policji dokonał zatrzymania G. N. z uwagi na jego nerwowe zachowanie na widok Policji. Oskarżony nie miał dokumentu tożsamości, policjanci udali się więc z nim do jego miejsca zamieszkania, pod adresem ul. (...) w P.. W miejscu zamieszkania G. N. funkcjonariusze wyczuli zapach marihuany oraz zauważyli na stole wagę elektroniczną. G. N. zapytany, czy posiada w mieszkaniu substancje zabronione, oświadczył, że posiada w domu marihuanę i dobrowolnie wydał funkcjonariuszom woreczek foliowy z zawartością suszu roślinnego koloru brunatno-zielonego oraz woreczek foliowy z zamknięciem strunowym z zawartością suszu roślinnego koloru brunatno-zielonego. Mężczyznę zatrzymano i przewieziono na Komisariat Policji P. w P..

Zabezpieczone u G. N. woreczki foliowe zawierały 51,016 g netto suszu konopi siewnych innych niż włókniste popularnie zwanych marihuaną, zawierających

w swym składzie delta-9-THC zawierający 14,0-14,6 % sumy delta-9-tetrahydrokannabinolu w suchej masie ziela. Zabezpieczona ilość marihuany po przeliczeniu zawierała w suchej masie ziela 7146 mg delta-9-THC. Minimalna ilość delta-9-THC potrzebna do wywołania stanu odurzenia u osoby przyjmującej narkotyk po raz pierwszy wynosi 5 mg. Ilość zażytego delta-9-THC potrzebna do wywołania odurzenia wynosi 14,3 mg. Ilość 7146 mg delta-9-THC to co najmniej 499-krotna porcja niezbędna do wywołania skutku typowego, charakterystycznego dla działania tego środka odurzającego dla osoby przyjmującej po raz pierwszy.

Narkotyki G. N. posiadał na własny użytek. Zakupił je za kwotę 1000 zł od nieznanego mężczyzny. Według deklaracji oskarżonego marihuana w ilości 51,016 g netto wystarczała mu na jeden miesiąc.

G. N. ma 23 lata, posiada wykształcenie zawodowe (kucharz), pracuje w bistro (...) w P. osiągając z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 3000 zł netto miesięcznie, nie posiada majątku. Jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. G. N. od 28 marca 2019 roku uczestniczy w terapii uzależnień w Centrum (...) w P. w związku z jego uzależnieniem od narkotyków.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1) wyjaśnień oskarżanego G. N. (k. 19-20, 22-23, 129-129v);

2) zeznań świadka D. S. (k. 13-14);

3) dokumentów w postaci:

a) notatki urzędowej z dnia 27 stycznia 2019 roku (k. 1-1v);

- b) protokołu zatrzymania osoby z dnia 27 stycznia 2019 roku (k. 2-4);
 - c) protokołu przeszukania z dnia 27 stycznia 2019 roku (k. 5-7, 8-10);
 - d) protokołu użycia testera narkotykowego z dnia 27 stycznia 2019 roku (k. 11,12);
 - e) karty karnej (k. 39);
 - f) kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień (k. 47-53v);
 - g) zaświadczenia z dnia 11 lipca 2019 roku (k. 127, 134);
- 4) opinii biegłego z dziedziny badań fizykochemicznych G. M. (k. 55-58, 65).

Oskarżony G. N. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego przyznał się do zarzucanego mu czynu. Zaznaczył, że jest osobą uzależnioną i że narkotyki we wskazanej ilości posiadał na własny użytek. Ponadto podkreślił, że po zdarzeniu z dnia 27 stycznia 2019 roku podjął terapię uzależnień. Sąd wyjaśnieniom oskarżonego dał wiarę w całości, albowiem brak było jakichkolwiek dowodów, które podważyłyby przedstawioną przez niego wersję zdarzeń.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania świadka **D. S.**, albowiem były spójne, logiczne i konkretne. Świadek jest funkcjonariuszem Policji i jego kontakt z oskarżonym miał miejsce w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych. Ponadto oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie zaprzeczył żadnej z okoliczności przedstawionej przez świadka.

Opinia biegłego G. M. sporządzona w sprawie była jasna i pełna, została sporządzona przez osobę dysponującą fachową wiedzą z dziedziny badań fizykochemicznych. Biegły udzielił przekonywujących odpowiedzi na wskazane w postanowieniu pytania, stąd opinia ta stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Podstawą wyrokowania Sąd uczynił także pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci dokumentów, ujawnionych na rozprawie, wskazanych w protokole rozprawy. Są to w przeważającej części dokumenty procesowe, urzędowego pochodzenia, sporządzone przez kompetentne osoby zgodnie z zakresem ich kwalifikacji i uprawnień, a w związku z tym wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości stron i również Sąd nie znalazł żadnych podstaw do ich podważania.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na to, że oskarżony G. N. dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, z tą zmianą, że ilość posiadanych przez niego środków odurzających wynosiła 51,016 grama netto.

Zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2019 r. poz. 852) o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Stosownie natomiast do treści art. 62 ust. 2 wskazanej ustawy jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie dwa woreczki zabezpieczone w mieszkaniu oskarżonego zawierały 51,016 g netto suszu konopi siewnych innych niż włókniste popularnie zwanego marihuaną. Sąd nie miał również wątpliwości, że to oskarżony jest osobą, do której należał zabezpieczony środek odurzający. Oskarżony bowiem przyznał się do tego, a ponadto substancja została zabezpieczona w jego mieszkaniu, co potwierdził świadek D. S..

Kwestią wymagającą głębszej analizy w niniejszej sprawie była natomiast ilość posiadanych przez oskarżonego narkotyków oraz czy mogła być ona uznana za „znaczna” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd zasadniczo zgadza się z wyrażonym przez orzecznictwo poglądem, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku, sygn. akt: I KZP 10/09, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2018 roku, sygn. akt: V KK 303/18, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 lipca 2017 roku, sygn. akt: II AKa 23/17). Mimo jednak tego Sąd stoi na stanowisku, że znamię „znacznej ilości” środków odurzających lub substancji psychotropowych należy oceniać w sposób **obiektywny**, a nie w odniesieniu do konkretnej osoby i jej potrzeb (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 października 2012 roku, sygn. akt: II AKa 344/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 maja 2015 roku, sygn. akt: II AKa 143/15).

W ocenie Sądu, chybnym jest w tej mierze odwoływanie się do konkretnej sytuacji oskarżonego, iż skoro potrafił on wypalić dziennie do 5 gramów marihuany, to z łącznej ilości nabytych przez niego narkotyków można sporządzić około 10 porcji, co z pewnością nie wystarczy na zaspokojenie potrzeb kilkudziesięciu osób. W tej kwestii należało się bowiem oprzeć na obiektywnych potrzebach przeciętnej uzależnionej osoby. Zdaniem Sądu, okoliczność uzależnienia oskarżonego od środków odurzających i związanego z tym używania ich w większych ilościach wpływa nie na ocenę prawną jego zachowania, lecz na wymiar kary.

W niniejszej sprawie biegły z dziedziny badań fizykochemicznych wskazał, że zabezpieczona ilość marihuany zawierała w suchej masie ziela 7146 mg delta-9-THC. Minimalna natomiast ilość delta-9-THC potrzebna do wywołania stanu odurzenia u osoby przyjmującej po raz pierwszy wynosi 5 mg według danych zawartych w czasopiśmie „Problemy Kryminalistyki” nr 234/04 (str. 19). Ilość zażytego delta-9-THC potrzebna do wywołania odurzenia wynosi 14,3 mg. Ilość 7146 mg delta-9-THC stanowi co najmniej 499-krotną porcję niezbędną do wywołania skutku typowego, charakterystycznego dla działania tego środka odurzającego dla osoby przyjmującej po raz pierwszy. Podkreślić również trzeba, w ślad za wskazanym wyżej czasopiśmie, że jedna działka dealerska marihuany wynosi od 300 mg do 1000 mg. Oznacza to, że posiadana przez oskarżonego ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste wystarczyłaby do zaspokojenia nawet 170 osób, a co najmniej 51 osób. Sąd nie miał więc wątpliwości, że zachowanie podejrzanego wypełniło znamiona czynu zabronionego określonego w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W zakresie popełnionego czynu zabronionego oskarżony działał umyślnie, co najmniej z zamiarem ewentualnym. Oskarżony zdawał sobie bowiem sprawę, że posiadanie środków odurzających w polskim porządku prawnym jest zabronione, lecz mimo to zdecydował się na takie działanie. Przyjęcie innego założenia, byłoby co najmniej nieracjonalne biorąc pod uwagę szereg kampanii społecznych mających na celu uświadamianie zagrożenia związanego z narkotykami oraz karalności za przestępstwa tego typu. Uznać zatem należało, że G. N. zdawał sobie sprawę ze swojego działania i godził się na nie. Poczytalność oskarżonego w chwili czynów również nie budziła wątpliwości.

Przystępując do wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest wymierzył oskarżonemu karę według własnego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się przepisem art. 115 § 2 k.k.

Do okoliczności obciążających oskarżonego Sąd zaliczył to, że dopuścił się on czynu sprzecznego z normami prawnymi i godzącemu w szczególnie ważne dobro jakim jest zdrowie i życie ludzkie. Na korzyść oskarżonego przemawiała jednak jego postawa w toku postępowania, wyrażenie skruchy oraz brak uprzedniej karalności, a także, że środki odurzające

posiadał na własny użytek i nie przyczyniał się do ich rozprowadzenia. Mając na uwadze te okoliczności Sąd uznał, że zasadne będzie wymierzenie oskarżonemu kary w najniższym możliwym wymiarze za popełnione przestępstwo, tj. kary 1 roku pozbawienia wolności. Przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą do 10 lat pozbawienia wolności, nie można więc w żaden sposób uznać, by kara ta była nadmiernie surowa.

Jednocześnie wobec dotychczasowej niekaralności oskarżonego, za zasadne sąd uznał warunkowe zawieszenie wykonania wskazanej kary. Oskarżony nie był wcześniej karany, a ponadto w toku niniejszego postępowania wyraził skruchę oraz w dniu 28 marca 2019 roku podjął terapię w Centrum (...) w P., która jest przez niego kontynuowana. W ocenie Sądu wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wpłynie na oskarżonego otrzeźwiająco i zapobiegnie popełnianiu przez niego przestępstw w przyszłości.

Jednocześnie w okresie 3 lat próby Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora na podstawie art. 73 § 1 k.k. Dozór kuratora winien zdyscyplinować postawę oskarżonego w celu zwiększenia efektywności kary pozbawienia wolności wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ponadto niewątpliwie kurator będzie dla oskarżonego olbrzymim wsparciem w kryzysowych sytuacjach, a także będzie stanowił dodatkową motywację przed powrotem do uzależnienia, a tym samym do popełnienia przestępstwa. Z tych samych przyczyn Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek powstrzymania się od nadużywania środków odurzających.

Sąd w związku z popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zdecydował też o obowiązku zapłaty przez niego nawiazki w wysokości 1000 zł na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii – (...)z siedzibą w W.. Zdaniem Sądu zapłata przez oskarżonego wskazanej kwoty dodatkowo przyczyni się do przemyślenia przez niego swojego działania, a dodatkowo zadośćuczyni społeczeństwu za popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Ponadto kwota 1000 zł nie jest kwotą nadmierną, biorąc pod uwagę, że oskarżony otrzymuje miesięcznie 3000 tytułem wynagrodzenia, a ponadto wcześniej był w stanie kwotę 1000 zł miesięcznie przeznaczyć na substancje odurzające.

Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł także wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych środków odurzających. Na mocy art. 44 § 2 k.k. z kolei Sąd orzekł przepadek narzędzi służących do popełnienia przestępstwa, tj. wagi elektrycznej z napisem (...) model (...).

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223) o opłatach w sprawach karnych i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz.U.2013.663) w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 18 czerwca 2014 roku (Dz.U.2014.861) w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 300 zł oraz opłatę w kwocie 180 zł.

/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak